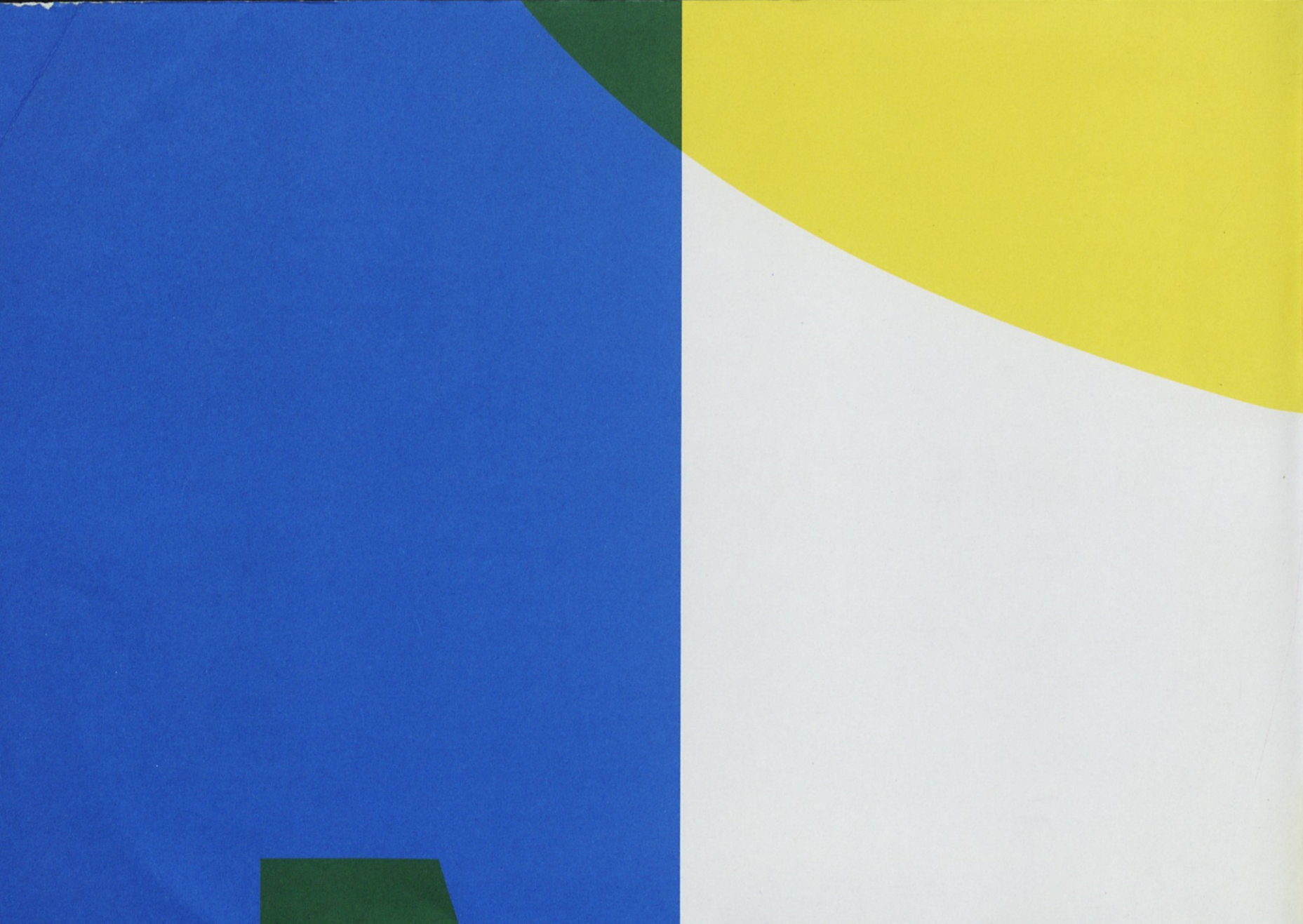

30 TEDEN SLOVENSKE DRAME

Znameniti nemški dramatik Bertolt Brecht je zapisal misel, da gledališča ne smemo soditi po tem, ali zadovoljuje navade gledalcev, marveč po tem, ali mu jih uspeva spreminjati. Če se v tem kontekstu ozremo na 30. teden slovenske drame, lahko zatrdimo, da je slovenskim gledališčem in dramatikom v teh tridesetih letih to spreminjanje več kot uspelo.

Izjemen jubilej, ki ga letos praznuje Prešernovo gledališče Kranj kot prireditelj Tedna slovenske drame, pomeni trideset let neutrudnega dela, nesebičnih naporov in odrekanja, predanosti ter globoke vere v slovensko kulturno dediščino in ustvarjalnost. Za vse to se moramo zahvaliti peščici ljudi, ki so vsa ta leta skrbeli, da se ni pretrgala rdeča nit tega srečanja. Čeprav dnevna politika in ustrezno ministrstvo Tednu slovenske drame nista vselej kazala najbolj prijaznega obraza, je prirediteljem prav tradicija srečanja dajala potrebno voljo in energijo, da so vsem težavam navkljub kranjskemu in slovenskemu občinstvu vsako leto predstavili pregled slovenske dramatike. Gledališka dogajanja ob vsakoletnem srečanju v Kranju so za vse njih duhovna hrana, ki jim pomeni veliko več kot vse drugo. Zato je prav, da se jim, vsaj deloma, oddolžimo z nagradami, bodisi z veliko nagrado 30. tedna slovenske drame za najboljšo predstavo na tem srečanju bodisi z Grumovo nagrado za najboljše slovensko dramsko besedilo. Največja nagrada za sodelujoče pa bo vsekakor poln avditorij navdušenih gledalcev, ki znajo ceniti njihove napore, in takšnih v Kranju ne manjka.

Pri tem ne gre spregledati, da je Mestna občina Kranj vsa ta leta kazala precejšen posluh za Teden slovenske drame. To velja tudi za nekatera podjetja, ki so pomagala z donatorskimi prispevki in s pokroviteljstvom posameznih gledaliških predstav. Prav povezava kulture in gospodarstva nam jamči, da se bo tradicionalni Teden slovenske drame razvijal in dogajal tudi v prihodnje.

Naj se v imenu Mestne občine Kranj še enkrat zahvalim prireditelju, Prešernovemu gledališču Kranj, in vsem nastopajočim za njihovo požrtvovalno predanost boginji Taliji ter čestitam vsem nagrajencem. Vsem obiskovalcem pa želim obilo umetniških užitkov pri spremljanju 30. tedna slovenske drame z naslednjo mislijo: Gledališče nima naloge spreminjati svet. Če pa izpolni svojo nalogo, se bo svet spremenil.

Zelo dobro se spominjam zgodbe iz priljubljenega stripa Alan Ford, ko razvpitega agenta znamenite skupine TNT zajamejo možje iz podzemlja in mu zastavijo vprašanje: "Kaj ste počeli 25. aprila 1958?" Alan Ford bliskovito izjavi: "Trl sem orehe." Na vprašanje, kaj je počel 28. junija 1960, odgovori enako. Čeprav Fordovi zasliševalci niso bili ganjeni nad dobljenim odgovorom, so si agentovo izjavo lahko tolmačili dobesedno ali v prenesem smislu, torej kot metaforo.

Sprašujem vas, spoštovane ljubiteljice in ljubitelji slovenske drame, kaj ste počeli 5. februarja 1971? Večina bi na vprašanje odgovorila podobno kot Alan Ford, medtem ko bi se nekateri celo spomnili, kaj se je zares dogajalo leta 1971. Leta 1971 je vietnamska vojna povzročala sive lase možem v Beli hiši. Na Bližnjem vzhodu je Jordanija izgnala štiristo palestinskih gverilcev, nato so izraelske čete prekoračile libanonsko mejo in naposled sta Sirija ter Jordanija pretrgali odnose. V Ugandi je Idi Amin izpeljal državni udar. V Pakistanu je izbruhnila državljanska vojna, Tito je bil vnovič izvoljen za predsednika Jugoslavije in Kurt Waldheim je bil izvoljen za generalnega sekretarja Organizacije združenih narodov. Leta 1971 je mnoge pretresla smrt madžarskega filozofa Györgya Lukácsa, ameriškega jazzovskega trobentača Louisa Armstronga, francoske modne kreatorke Coco Chanel, ruskega skladatelja Igorja Stravinskega ... Spet druge so navduševali razstava Andyja Warhola v londonski galeriji Tate, film Smrt v Benetkah Luchina Viscontija, Pasolinijev celovečerec Dekameron ...

O TRENJU OREHOV

Petega februarja 1971 so se dejansko trli orehi. Ameriško vesoljsko plovilo Apollo 14 je pristalo na Mesecu. Astronavta Alan Shepard in Edgar D. Mitchell sta posnela številne fotografije Luninega površja in nabirala vzorce rudnin. Američani so bili zadovoljni z izplenom odprave in z uspešnostjo podviga.

V Kranju, natančneje v Prešernovem gledališču Kranj, pa se je 5. februarja 1971 ob 19.30 začel festival Teden slovenske drame. Odprla ga je predstava Ivana Cankarja Hlapci v izvedbi domačega gledališča. Prešernovo gledališče je festival priredilo v počastitev obletnice smrti dr. Franceta Prešerna, medtem ko je festival v celoti finančno podprla Skupščina občine Kranj. Izvedba festivala je pomenila velik kulturni dosežek in veliko zmago slovenskih gledaliških ustvarjalcev, kajti festival je po nekajletni prekinitvi naposled dobil domicil.

Zamisel o festivalu, ki bi bil posvečen slovenski dramatiki in uprizoritvam slovenskih dramskih besedil, je veliko starejša od Tedna slovenske drame v Kranju. V statutu Tedna slovenske drame piše, da je Teden slovenske drame naslednik 1. tedna slovenske in jugoslovanske drame v Celju leta 1955 ter Tedna slovenske dramatike v Celju leta 1963 in 1964. Na tem mestu je treba povedati, da je 1. teden slovenske in jugoslovanske drame v Celju leta 1955 pomembno vplival na ustanovitev Sterijinega pozorja, velikega jugoslovanskega gledališkega festivala. Ko se je leta 1965 pokazalo, da se Teden slovenske dramatike v Celju ne bo obdržal, je prispeval k ustanovitvi najstarejšega slovenskega gledališkega festivala, Borštnikovega srečanja v Mariboru. Glavni idejni pobudnik Tedna slovenske in jugoslovanske drame v Celju leta 1955 in Tedna slovenske dramatike v Celju je bil dramaturg Lojze Filipič. Gospod Filipič je imel širok krog somišljenikov, ki so mu stali ob strani pri pogajanjih in prepričevanju oblasti o tem, da je treba zagotoviti sredstva za izvedbo festivala, ter njegove zamisli prenesli v okolja, v katerih je bila deležna podpore. Na tem mestu je treba omeniti predvsem Bojana Štiha, dr. Bratka Krefta, Frana Žižka in Filiberta Benedetiča.

Lojze Filipič ni odnehal z zamisljivo o nadaljevanju celjskega festivala Teden slovenske dramatike. Že leta 1966 je z igralcem Antonom Trpinom in s predsednikom sveta Prešernovega gledališča Kranj naslovil na kranjske mestne oblasti pobudo, da bi festival priredili v Kranju. Žal je bil odziv negativen. Kljub temu puška ni romala v koruzo. Možnost za ustanovitev festivala Teden slovenske drame se je ponudila v sedemdesetih letih. Tedaj so zamisel o Tednu slovenske drame oblastem v Kranju posredovali zaposleni Prešernovega gledališča, saj bi bila organizacija tovrstnega festivala v Kranju dobro izhodišče, da Prešernovo gledališče vnovič pridobi leta 1957 izgubljeni status poklicnega stališča. Veliko podporo festivalu so izrekli amaterski igralci, nekdanji direktor gledališča Marjan Lombar in scenograf Saša Kump. Skupščina občine Kranj je predlog sprejela in v celoti financirala izvedbo prvega tedna slovenske drame. Petega februarja 1971 je bil strt velik oreh v korist slovenskega gledališča in slovenske dramatike. Danes smo zadovoljni z izplenom in z uspešnostjo festivala.

Ob trideseti izvedbi Tedna slovenske drame želim poudariti, da je bila lanska osvežitev programskih ciljev deležna ugodnih odmevov in da je prinesla lepe rezultate. Velika nagrada za najboljšo predstavo Tedna slovenske drame je povečala voljo gledališč za uprizorjanje slovenskih dramskih besedil in za tekmovanje za nagrado. Zadovoljni smo tudi z angleškim prevodom drame Zdenka Kodriča Vlak čez jezero, ki je na 29. tednu slovenske drame prejela Grumovo nagrado. Prevedeno besedilo smo poslali umetniškim direktorjem gledališč v Evropi in naleteli na ugoden sprejem. To prakso bomo nadaljevali, seveda v upanju, da si bomo na katerem od prihodnjih Tednov ogledali predstavo slovenskega avtorja v uprizoritvi gostujočega gledališča iz tujine.

Seveda je 30. teden slovenske drame namenjen vam, spoštovane ljubiteljice ter cenjeni ljubitelji gledališča in slovenske dramatike. Pri pripravi festivala smo se potrudili, da se boste v Prešernovem gledališču lepo počutili in da se vam bodo predstave vtisnile v globok spomin. Svoj delež so prispevali tudi pokrovitelji in donatorji, ki so omogočili, da smo jubilejnemu festivalu dodali piko na i. Skratka, razlogov, da boste vedeli, kje ste bili od 13. do 20. aprila 2000, je dovolj!

Mag. **Tomaž Kukovica**, ravnatelj

Teden slovenske drame, ki že okrogla tri desetletja skrbi za promocijo in popularizacijo izvirne dramske pisave, v svoji jubilejni izdaji prinaša tekmovalni izbor petih krstnih in ene ponovne izvedbe izvirnih besedil. Kljub določenim spremembam prvotnih načrtov (namesto Jesihovega Trikoja v režiji Matjaža Latina in produkciji Gledališča Ptuj se bo za grand prix potegovala predstava Kdo se boji Tennesseeja Williamsa v režiji Matjaža Pograjca in produkciji SMG, iz tekmovalnega sporeda pa je iz ustvarjalnih razlogov izpadla tudi premiera Strniševega Samoroga v režiji Zlatka Boureka in Sanje Ivić ter produkciji PG Kranj) ostaja osnovno vodilo letošnjega izbora želja po vzpostavitvi ravnovesja med okusom strokovnega občinstva in širše množice gledalcev, brez katere ne more obstati, zoreti in se razvijati noben resen gledališki festival.

NAVZVEN IN NAPREJ

Izbrane uprizoritve so tako v večini primerov ugodno sprejeli kritiki in občinstvo, končni izbor pa zaobjema tako komedijo kot resnejši žanr ter ob tem računa na gledalce različnih starosti in okusov. Bera prijavljenih uprizoritev, med katerimi je bilo letos 22 profesionalnih in ljubiteljskih dogodkov, je omogočila vsebinsko in žanrsko dokaj uravnotežen izbor, v katerem se poleg že večkrat nagrajenega Linhartovega Matička, ki ga je režiser Vito Taufer na odru ljubljanske Drame spektakularno prestavil v čas porajajočega se kranjskega meščanstva, skriva še pet novih naslovov.

Draga Potočnjak je eno redkih ženskih peres v območju izvirne domače dramatike. Njeno tretje besedilo, ki je bilo v režiji Matije Logarja krstno uprizorjeno na Odrupododrom v Slovenskem ljudskem gledališču Celje, razpira pred avditorijem problem, ki je v slovenski javnosti doživel malo resnične pozornosti že na politični ravni, še manj pa je bil tematiziran v območju umetniškega ustvarjanja. Alisa, Alisa je namreč drama, ki na neposreden in grenak način

govori o odnosu mlade bosanske pregnanke, ki ji je usoda vzela takorekoč vse, in zrele slovenske meščanske gospe, ki naj bi ji bilo mlado dekle hvaležno do smrti zaradi golega dejstva, da jo je vzela v svoj dom in ji v njem odmerila vlogo služkinje. Problem, ki ga razpira to besedilo, sega daleč čez robove tega eksemplaričnega odnosa; sprašuje nas namreč, do katere mere se nas gorje drugih sploh lahko tiče in zakaj smo ob njem nagnjeni ne le k brezbrizni ignoranci, temveč tudi k moraličnemu trkanju po prsih v slogu "storili smo vse, kar smo mogli".

Tudi psihološki triler z naslovom *Vladimir*, za katerega je dramatik in režiser Matjaž Zupančič leta 1998 na Tednu slovenske drame povsem upravičeno prejel Grumovo nagrado za najboljše dramsko besedilo, se ukvarja s uprizarjanjem sodobnega časa. Njegovi protagonisti so mladi študentje, ki se zaradi stiske z denarjem odločijo v svoje podnajemniško stanovanje povabiti sostanovalca Vladimirja. Da jih ločuje več kot samo generacijska razlika, pokažejo nadaljnji dogodki, ob katerih curljata na dan Vladimirjeva temna preteklost in nasilniški značaj. Vsekakor zelo napeto in vznemirljivo gledanje, za katerega je na odru ljubljanske SNG Male drame v vlogi režiserja poskrbel kar avtor samega besedila.

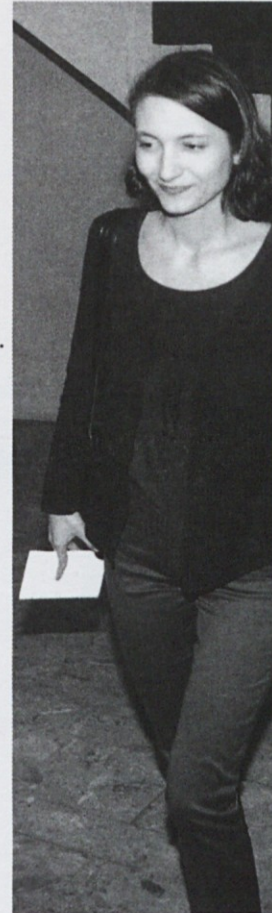
Model skregane slovenske družine, ki ga Evald Flisar kot avtor besedila *Sončne Pege* eksemplarično raztegne na aktualno politično stanje stvari znotraj celotne mlade slovenske države, je poglobilni motiv, ki obvladuje krstno uprizoritev, nad katero je v Mestnem gledališču ljubljanskem bdel režiser Dušan Mlakar. Flisarjeva tragikomedija nam slovensko družino, ki je pod domačo preprogo pometla številne temačne skrivnosti iz lastne družinske preteklosti, prikaže na božični večer. A sloge in medsebojnega razumevanja v tej družini ne more biti vse do tedaj, ko bo na njena vrata potrkal odpuščanje preteklih grehov. Ko se na sveti božični večer sredi dnevne sobe pojavi skrivnostn Božiček, se zdi možnost sprave za hip dosegljiva, a se kmalu izkaže, da čas zanjo za zdaj očitno še ni prišel.

Avtorji "historično - ljubavnega igrokaza" z naslovom 1821 motrijo naš čas na ta način, da njegovo podobo slikajo v zrcalu preteklih dogodkov. Dogajanje svojega besedila, ki je na velikem odru Mestnega gledališča ljubljanskega v režiji Zvoneta Šedlbauerja doživelo spektakelno krstno preobleko, postavljajo v obdobje, ki je bilo za Slovence zanimivo vsaj iz dveh razlogov: najprej zato, ker je bil to čas, ko je kongres svete alianse postavil majhno Ljubljano pod žaromete političnega dogajanja v Evropi, nato pa tudi zaradi tega, ker je bil to čas mladega Prešerna, na katerega smo Slovenci upravičeno tako ponosni in po katerem navsezadnje nosi ime tudi gledališče, ki gosti Teden slovenske drame. Historična freska Milana Dekleve, Mojce Kranjc in Alje Predan nam v času, ko imamo Evropo takorekoč nenehno na jeziku, ob zgodovinskih dejstvih in pa z ustvarjalno avtorsko domišljijo prežetih zasebnih zgodbah nastopajočih zgodovinskih junakov, ponuja v pretres tudi razmislek o tem, kakšno je oziroma naj bo mesto Slovenije v odnosu do tolikanj opevane Evrope. Predloge, po kateri je nastala predstava Matjaža Pograjca Kdo se boji Tennesseeja Williamsa, ne bi mogli označiti kot dramsko besedilo v klasičnem pomenu besede, saj gre za scenarij oziroma scenosled, ki je podobno kot uprizoritev nastajal sproti, podpisujejo pa ga vsi člani ekipe. Kontroverznega slavnega ameriškega dramatika so predstavili izvirno in iznajdljivo: gledalci se z njim srečamo na prizorišču TV talkshowa, kjer ima sam vlogo povezovalca programa, medtem ko so njegovi klepetavi gostje osebe iz njegovega resničnega življenja in liki iz njegovih dram.

Posebnost letošnjega festivala bo dejstvo, da se bo občinstvo po dolgih letih vnovič napotilo po gledališke užitke tudi v slovensko prestolnico.

Zaradi tehničnih zahtev, ki sta jih pred organizatorje festivala postavila oba razkošna spektakla, brez katerih bi bila selekcija gotovo bistveno okrnjena,

bomo v Mestnem gledališču ljubljanskem videli uprizoritev 1821, v ljubljanski Drami pa bo na sporedu Ta veseli dan ali Matiček se ženi. Naposled je vredno opozoriti tudi na zaključni festivalski večer, ki bo v času, ko upravičeno tarnamo nad kroničnim, pomanjkanjem mladih dramatikov, postregel z uprizoritvijo besedila To, ki ga s psevdonimom Rokgre podpisuje zajamčeno mladi mariborski avtor, za nameček pa ga je na mali oder Drame SNG Maribor postavil mlad režiser po imenu Rene Maurin. Naj vrstice tega odstavka pričajo o tem, da se Teden slovenske drame vse bolj odločno usmerja navzven in zazira v prihodnost, znotraj katere se zdi slovenska dramatika spričo različnih okoliščin že ogrožena vrsta, njeni avtorji pa postajajo zlasti med mladimi vse bolj redke ptice.

VELIKA NAGRADA

Tričlansko žirijo, ki bo podelila veliko nagrado 30. tedna slovenske drame za najboljšo predstavo festivala, sestavljajo gledališki kritiki:

- ga. **Marjana Ravnjak**
- g. **Slavko Pezdir**
- g. **Andrej Jaklič**

avtor skulpture **Dimitry Orlač**

TEKMOVALNE UPRIZORITVE

Draga Potočnjak **Alisa, Alica** SLG Celje

Anton Tomaž Linhart **Ta veseli dan ali Matiček se ženi** SNG Drama Ljubljana

Matjaž Zupančič **Vladimir** SNG Drama Ljubljana

Milan Dekleva, Mojca Kranjc, Alja Predan **1821** MGL

Več avtorjev **Kdo se boji Tennesseeja Williamsa?** SMG Ljubljana

Evald Flisar **Sončne pege** MGL

[...] z vsvo igralsko energijo, poglobljenostjo, natančnostjo in brez usmiljenja se v danem okviru razdajata Barbara Vidovič (Alisa) in Milada Kalezić (Magda). Njuna brezkompromisnost, brskanje po sebi in razkrivanje najbolj skritega zbudjata pri gledalcu, ki je še sposoben (so)delovati, "sočutje in grozo" in "očiščenje takih občutij" (če je Aristotelovo pojmovanje katarze v današnjem komentatorskem načinu gledanja sploh še možno in smiselno).

MOJCA J. ZORAN, Dnevnik

Alisa, Alisa

Drama Alisa, Alisa je eden uspešnejših poskusov prenosa dramskega psihološkega realizma v slovensko okolje. Dve ženski, Alisa, sedemnajstletna begunka iz bosanske morije, in petdesetletna Magda, njena slovenska gospodarica, v odločilni noči razgrinjata tančice in prideta do svojega bistva. Izstopajoč je motiv begunstva oziroma prijazne ksenofobije ("Ovako gola i bosa nisam još nikad bila! Oni so me poniževali mržnjom, a vi dobrotom!" pravi Alisa), toda veličina drame je v tem, da ji uspe družbeni problem speljati na intersubjektivno raven in mu tako podeliti univerzalen pomen. [...] Alisa je ena tistih predstav, ki tako dobro širijo svoje vzdušje, v tem primeru moreče nelagodje, da ga niti aplavz ne more odčarati.

PETRA VIDALI, Večer

SLG CELJE
DRAGA POTOČNJAK **ALISA, ALICA**

režija **Matija Logar**
dramaturgija **Krištof Dovjak**
lektura **Josip Osti** in **Jan Jona Javoršek**
scenografija **Jože Logar**
kostumografija **Darja Vidic**
glasba **Primož Ahačič**

igrajo
Barbara Vidovič Alisa
Milada Kalezić Magda
Jagoda Vajt Zlata
Igor Sancin Ljubo
Igor Žužek Vitomir

Besedilo Dragice Potočnjak je napisano v zaostrenih replikah, ki razkrivajo mejna psihična stanja obeh antagonistk, njuno zmožnost, da zlahka prehajata iz enega skupnega stanja v drugo. Pri tem je stopnja igre - teoretičnosti, s katero se nenehno vzpostavljajo in potrjujejo hierarhije -, ki je nedvomno sestavni del odnosa, težko določljiva, večinoma ne velika, čeprav si Alisa sama preigrava nekatere izmišljene prizore [...] Celjska uprizoritev, ki jo je na prizorišču Jožeta Logarja v podporju režiral Matija Logar, je, kot je le mogoče, napeta in intenzivna predvsem po zaslugi obeh igralk, ki sta odigrali odlično.

MATEJ BOGATAJ, Delo

[...] v svojem tretjem uprizorjenem besedilu (po Slepih miših 1995 v SMG in Metuljevem plesu 1996 v SNG Mali Drami) se je Dragica Potočnjak umetniško in človeško prizadeto odzvala na aktualna dogajanja v Evropi in v duševnosti njenih prebivalcev. Na enem samem prizorišču [...] in v eni sami noči [...] je dramatično soočila in usodno prepletla dvoje ženskih značajev: tukajšnje srednjeletne uslužbenke Magde [...] in mladoletne bošnjaške pregnanke z vojnih morišč in pogorišč, Alise, ki more v na videz mirnem in urejenem okolju začasnega zatočišča prepoznati le drugo pojavno podobo enega in istega nesmiselnega životarjenja brezupno osamljenih in strašljivo (samo)uničevalnih človeških prikazni.

SLAVKO PEZDIR, Novi tednik

Režiser Vito Taufer premakne Linhartovo veseloigro iz rokokojskega konteksta v čas porajajočega se meščanstva: kranjski Matiček in njegova nevesta Nežka napredujeta po družbeni lestvici ter postaneta Rozali in Naletelu enakovredna meščana, s tem pa namesto stanovanjskih trenj stopijo v ospredje zasebne intrige [...] Matiček je torej v Tauferjevi tokratni režiji pomeščanjen, obenem pa (vsaj na prvi pogled - zresnjen, v tempu opazno upočasnjjen in žanrsko povzdignjen na raven "romantične salonske drame", za katero je bolj kot živahno tekanje sem ter tja značilno podmazano besedičenje na "visoki" ravni. In v tem se skriva velik del heca. Tale družbeno povzdignjen Matiček se s svojimi kompanjoni o ljubezenskih intrigah, ki jim slabo pritiče že zresnjeni in občasno celo privzdignjeni ton uprizoritve, namreč izraža v izrazito arhaičnem jeziku. [...] Teren za distancirano in z iskrivo ironijo dosledno prežeto podajanje Linhartovih oseb je tako ustvarjaljen.

PETRA POGOREVC, Dnevnik

matiček se ženi

Taufer se ne ukvarja več niti s folkloro niti z revolucijo, temveč najde v Matičku predvsem tisto dramaturško polje, ki mu v dramski teoriji najsplošneje rečemo meščanska drama. Tako v svoji uprizoritvi izkorišča njene romantične izvore, celo najintenzivnejšo, viharhiško "epizodo", pa elemente solzave komedije, komedije intrige in komične melodrame, končno pa v njej odkrije tudi možnost povsem "meščanskih" dramskih situacij. [...] S tem, ko likom komedije odvzame možnost socialnega in ideološkega angažmaja, jih postavi v sredo tistega, kar jih v njihovi dramaturški esenci določa, torej v intrigo. Bistvena preokupacija oseb je reševanje erotične spletke: Tauferjeve osebe kot da nimajo nobenega drugega dela, pri čemer so z lastnimi ljubezenskimi težavami vselej zaposlene komično zares. To je učinek, ki je v uprizoritvi nenavadno učinkovit, saj nam omogoča, da osebe Matička nenadoma zagledamo v luči, ki je bila v mnogih dosedanjih branjih nemara prekrita, bližje pa je psihologiji.

BLAŽ LUKAN, Delo

Aktualna uprizoritev Linhartovega *Matička* v ljubljanski Drami je najbrž marsikoga presenetila; in popolnoma prav je tako. Glavni novum - načrtovan radikalni premik pogleda na besedilo - je uspel [...] *Veseli dan* ni (zgolj) nedolžna komedija o nasprotju dveh stanov, v kateri bi veljalo skozi bistrost in prebrisanost spodnjega smešiti neumnosti zgornjega. Zdaj si baron Naletel in *Matiček* stojita nasproti, iz oči v oči na isti stopnički, pripravljena na spopad za isto reč - za oblast [...] Ker je *Taufer* konflikt razumel popolnoma drugače, je treba elemente komičnega seveda najti drugje. In smo jih. Številne. Na prvem mestu seveda govor, ki je ravno prav arhaičen, da je še popolnoma funkcionalen, in hkrati ravno dovolj oddaljen, da lahko s svojo distanco sproža salve smeha, ker je več kot prepričljivo izgovorjen. Brez nadaljnega odlašanja velja takoj pohvaliti in čestitati resnično izjemnemu igralskemu ansamblu, v katerem tokrat, razen pevsko nastrojenih angelčkov, pravzaprav ni bilo opaziti nihanj v kakovosti. Režiser je izvrstno zasedel prav vse vloge, kar se mi zdi pravzaprav redkost; predstavo je že po tej plati treba videti.

ANJA GOLOB, Večer

SNG DRAMA LJUBLJANA
ANTON TOMAŽ LINHART **TA VESELI DAN ALI MATIČEK SE ŽENI**

režija **Vito Taufer**
asistenca režije **Anja Medved**
lektura **Mateja Dermelj**
scenografija **Marko Japelj**
kostumografija **Alan Hranitelj**
glasba **Igor Leonardi**

igrajo
Branko Šturbej Baron Naletel
Nataša Barbara Gračner Rozala
Bojan Emeršič *Matiček*
Polona Juh Nežka
Damjan Trbovc Tonček
Gregor Baković Zmešnjava
Jurij Souček Žužek
Uroš Fürst Budalo
Tjaša Železnik Jerca
Valter Dragan Jaka
Marko Okorn Gašper
Dekliški pevski zbor Škofijske gimnazije Ljubljana

Vladimir je preprost, "nominativen", hkrati pa tudi pomenljiv, "simbolen" naslov drame Matjaža Zupančiča, ki se ponaša z Grumovo nagrado za leto 1998. Avtor kljub žanrski prepoznavnosti in do neke mere tudi predvidljivosti z natančnim psihološkim izrisom situacij in oseb doseže, da navidez shematična dramaturška struktura igre v izpeljavi pred nami "zasije" v vsej svoji dvoumnosti. Če si na vprašanje, kdo je Vladimir?, za silo še lahko odgovorimo, pa vprašanje, kaj v resnici hoče?, pušča do konca odprto.

BLAŽ LUKAN, Delo

Vladimir

Praznik je, seveda je praznik, videti na odru ljubljanske Male Drame novo slovensko igro, ki jo lahko mirno postavimo ob bok slavljnim sodobnim delom avtorjev iz veliko večjih dežel z daljšo gledališko tradicijo. Vladimir Matjaža Zupančiča ustreza vsem zahtevam: dramski zaplet in njegova razrešitev sta logična in udarna, dialog je odličen, figure ostro profilirane in vzdušje se sijajno spreminja od lahounnega realističnega začetka do srhljivega konca. Režiji ni mogoče očitati ničesar, avtor režiser je vedel, kaj hoče; in igralski del je izpeljan brezhibno.

RAPA ŠUKLJE, Radio Slovenija

SNG DRAMA LJUBLJANA
MATJAŽ ZUPANČIČ **VLADIMIR**

režija **Matjaž Zupančič**
dramaturgija **Darja Dominkuš**
lektura **Tatjana Stanič**
scenografija **Janja Korun**
asistenca scenografije **Špela Leskovic**
kostumografija **Janja Korun**
asistenca kostumografije **Špela Leskovic**

igrajo

Marko Mandić Aleš M.

Maša Derganc Maša T.

Gorazd Logar Miki B.

Dare Valič Vladimir

Med obod dveh popolnoma različnih si teles (na začetku golega in na koncu mrtvega) je ujeta jako spretno izpisana drama Vladimir Matjaža Zupančiča, ki je krstno uprizoritev v ljubljanski Mali Drami tudi režiral. Predstava je doživela premiero nekako ob letu osorej, torej v dneh podeljevanja Grumove nagrade, s katero je bila lani nagrajena. Lahko smo se prepričali, da je šla nagrada očitno v prave roke. Taka sodba seveda kaj hitro velja za predrzno, saj ostalih besedil na poznamo, toda o Zupančičevem Vladimirju velja reči vsaj (ker je pač naloga tega zapisa, da govori predvsem o uprizoritvi), da gre za izčiščeno strukturo z očitnimi poudarki, dodelanimi liki in dovolj prepričljivimi dialogi.

ANJA GOLOB, Večer

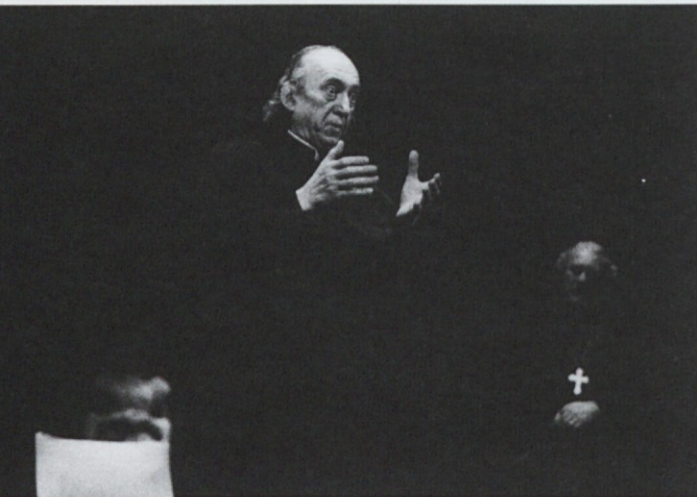
[...] zadonite fanfare, zapojte zvonovi - predstavlja se Ljubljana kot središče Evrope!

Ne kašljajoča petnajsterica, vse, od mrzle Rusije do vroče Sicilije, od Svetega sedeža pa do oholega Britanskega otočja, vse, kar leze ino gre - seveda! - vse, kar kaj šteje, je prišlo prezebat v tedaj provincialno avstrijsko mesto. Tri krone, dve cesarski, ena kraljevska, so ga pozlatile, diplomatov pa se je nateplo v Ljubljani toliko, da jih komaj prešteješ. In vse to so trije avtorji - Milan Dekleva, Mojca Kranjc, Alja Predan - častno predstavili na odru Mestnega gledališča ljubljanskega, ob zmagovitem nastopu "pleh" muzike v rdečih uniformah in navdušenem ploskanju občinstva. [...] Žal je nemogoče navesti vse dobro odigrane vloge in solidno opravljene naloge - preveč jih je. Vsem pa velja čestitati za ta zadetek v polno.

RAPA ŠUKLJE, Dnevnik

Tekst ponuja bogato, pronicljivo, domiselno in tenkočutno besedišče, ki se tke v zahtevnih komornih prizorih. Režiserju Zvonetu Šedlbauerju je uspelo preseči zgodovinski spektakel in izluščiti tudi mreno obkongresnega dogajanja. Zato nam "historično-ljubavni igrokaz" ob spretnem diplomatskem, včasih arogantnem in samoljubnem razgovoru, ki slika revolucionarna dogajanja v Evropi leta 1821, ponuja še skrita, ljubezniva, nežna sanjarjenja ljubljanske ženske lepote. Ta se včasih pokažejo kot samozavestno vedenje, drugič kot nedolžna, tudi naivna rosno mlada neposrednost in iskrenost, ki lahko hitro postane žrtev grobe nenasitnosti. Preverjena igralska zasedba; med drugimi Slavko Cerjak, Aleš Valič, Tanja Ribič, Jožica Avbelj, Boris Kerč, skoraj zagotavljajo užitek izpolnjene iluzije.

ALEKSANDRA GRUDEN, Radio Slovenija

1821

Opraviti imamo s transhistorično ironijo, ki ji ne manjka provokativnosti in polemičnosti, spisano z jasno zavestjo o prevzetih in preoblečenih citatih, s kopico ravno prav odmerjenih humornih domislic in drznih, osupljivih jezikovnih igric, z apokrifnimi embriji, iz katerih so se razvile Pesnikove Poezije, in še čim, vsekakor pa z duhovito in učinkovito mešanico visoke in nižane konverzacije, kakršne v sodobni dramatikini nimamo veliko.

MATEJ BOGATAJ, Delo

MESTNO GLEDALIŠČE LJUBLJANSKO
MILAN DEKLEVA, MOJCA KRANJC, ALJA PREDAN 1821

režija **Zvone Šedlbauer**
dramaturgija **Igor Lampret** in **Tina Kosi**
lektura **Rudenka Nabergoj**
scenografija **Vojteh Ravnikar**
asistenca scenografije **Tanja Košuta**
kostumografija **Alenka Bartl**
asistenca kostumografije **Irena Čebular Ina** in **Marta Frelih**
glasba **Urban Koder**

igrajo

Slavko Cerjak Franc I.

Tanja Ribič Karolina Avgusta, njegova žena

Aleš Valič k. g. knez Clemenz Vaclav Nepomuk Lothar Metternich - Winneburg

Evgen Car Baron Friderich von Gentz, tajnik kongresa

Jožica Avbelj grofica Molly Esterhazy

Boris Kerč Aleksander I. Pavlovič, ruski car

Marjan Hlastec k. g. grof Karl Robert Nesselrode, ruski zunanji minister

Jožef Ropoša grof Ivan Anton Kapodistrias, ruski prvi minister

Jernej Kuntner Gleb Vasiljevič Volkonski, ruski kulturni ataše

Janez Eržen k. g. knez Karl August Hardenberg, pruski kancler

Ivan Jezernik Charles William lord Stewart, angleški veleposlanik

Marko Simčič Augustin Gruber, ljubljanski škof

Matjaž Turk Angelo Inglesie, katoliški duhovnik, "svetnik"

Andrej Kurent k. g. Ferdinand IV. Sicilski

Alenka Tetičkovič Eva Luiza von Thurn

Maja Boh grofica Lamberg

Karin Komljanec Josipina Češko

Stanislava Bonisegna gospa Češko, njena mati

Franc Markovčič gospod Češko, njen oče

Nadja Strajnar Zadnik gospa Lindav

Majda Grbac gospa Pestevšek

Marija Lojk Tršar gospa Hribar

Gašper Tič Andrej Smole

Milan Štefe France Prešeren

Lotos Vincenc Šparovec Jakob Zupan

Tomaž Pipan Jovan Vesel Koseski

Dejan Spasič k. g. Miha Kastelic

Silvij Božič Franc Metelko

Primož Ranik k. g. Matevž Langus

Nina Valič k. g. Barbara Židan, gostilničarka

Uroš Potočnik k. g. špicelj, komornik, uradnik, glasnik in berač

Predvsem zavoljo odličnega besedila in takoj nato zaradi nekaterih res dobrih igralcev moremo aktualno uprizoritev na velikem odru MGL označiti kot dobro. [...] Kar torej gledamo, je pravzaprav uprizoritev izjemnega besedila z visoko stopnjo napetosti že na vsebinski ravni. Avtorji so ga postavili v za našo prestolnico historično izjemno razburljiv čas, tako so vsaj mislili meščani ...

ANJA GOLOB, Večer

Trojica avtorjev (Milan Dekleva, Mojca Kranjc in Alja Predan) je štiri mesece trajajoče druženje politikov najmočnejših evropskih držav uporabila za oris politične klime ponapoleonske Evrope in apatičnosti po lokalih ždeče domače inteligence s ciničnim poetom Francetom Prešernom na čelu. [...] Z osebami in dogajanjem čvrsta predloga nam v stilu slikarske freske (pre)velikih dimenzij servira podobo tedanjega časa. Svet diplomacije in svet domačega dogajanja sta seveda strogo ločena. Srečata se le v enem prostoru - v gostilni, a še to neuspešno ...

ANDREJ JAKLIČ, Slovenske novice

Oseboji Tennesseeja Williamsa

Kdo se boji Tennesseeja Williamsa? je naslov biografskega talk-showa, ki ga je Pograjc režiral v Slovenskem mladinskem gledališču v Ljubljani. O življenju ameriškega dramatika, ki ga interpretira Željko Hrs, kramljajo osebe na barskih stolčkih, razporejenih po odru kot v prepotentnih televizijskih oddajah, ki z bolešno radovednostjo brskajo po privatnem življenju in milijonom gledalcev ponudijo v prežvekanje to, čemur smo nekdanj diskretno rekli družinske zadeve. Na oder so pred budno oko kamere povabili Williamsovo mamo, sestro, sorodnike, ljubljene moške, da ne omenjamo množice oseb, ki jih moramo izluščiti drugo iz druge, biografije in fikcije, ki postaneta hrana za pravi televizijski masaker; nenapisana drama podaja roko resničnemu življenju. Predstava potrjuje Pograjčev eklekticism in posluh, ki mu omogoča, da medijem nastavi zrcalo. Monologi, pesmi, osnovni prizori, detajli v velikem planu, psihoanalitične ekskurzije, video spoti, televizijska resničnost, razporeditev v obliki kronike, komunikacijska zmešnjava, reality show, porogljiv in varljivo antitelevizijski, primer jezika v spreminjanju in izrazite transkulturalnosti. Nenavadna in zanimiva kreacija, ki bi jo bilo vredno bolje raziskati.

ROBERTO CANZIANI, Il Piccolo

Nova uprizoritev režiserja Matjaža Pograjca je nenavaden avtorski projekt, ki je nastal iz nedvomne fascinacije nad biografijo kontroverznega ameriškega dramatika Tennesseeja Williama. Toda podatki in odlomki iz dramatikovega življenja, ki jih na odru zastopajo njegova mama, sestra in ljubimec, so samo ena plast Pograjčeve uprizoritve. Drugo plast predstavljajo junaki njegove igre Tramvaj Poželenje, Stanley in Stella Kowalski, Blanche Dubois in Mitch, ki se s prvimi povežejo v nerazvozljiv realno-fiktivni splet. [...] Ta zanimiva dramaturška struktura je izvedena režijsko premišljeno in uravnoteženo, brez mizanscenskih posebnosti; njeno najpomembnejše izrazilo je kombinacija gledališke in filmske oziroma video naracije; če prva poteka poudarjeno v živo (nenehno prenašana na televizijske ekrane), je druga posneta vnaprej, čeprav njena funkcija ni zgolj retrospektivno pripovedna, marveč tudi dramska. Samostojne točke v predstavi so tudi glasbeni a capella nastopi (zanje je poskrbel Diego Barrios Ross), v katerih so glasovno orkestrirani nekateri znani šlagerji, vse pa družijo sentimentalna intoniranost. Nasploh je sentiment v svojih različnih oblikah poglobitveno sporočilo uprizoritve; kako ga (v življenju) izraziti, izpovedati.

BLAŽ LUKAN, Delo

SLOVENSKO MLADINSKO GLEDALIŠČE LJUBLJANA
VEČ AVTORJEV **KDO SE BOJI TENNESSEEJA WILLIAMSJA?**

režija **Matjaž Pograjc**
scenarij **Željko Hrs, Neda R. Bric, Nataša Matjašec, Rafael Vončina, Damjana Černe, Branko Jordan, Barbara Žefran, Marko Mlačnik**
dramaturgija **Mateja Zavrl**
lektura **Mateja Dermelj**
scenografija **Matjaž Pograjc**
kostumografija **Matjaž Pograjc**
asistenca kostumografije **Nataša Recer**
glasbena oprema, aranžma in korepeticija **Diego Barrios Ross**
koreografija **Branko Potočan**
video **Blaž Švent**

igrajo
Željko Hrs Tennessee Williams
Neda R. Bric Edwina Williams
Nataša Matjašec k. g. Rose Williams
Rafael Vončina k. g. Frank Merlo
Damjana Černe Blanche Dubois
Branko Jordan k. g. Stanley Kowalski
Barbara Žefran k. g. Stella Kowalski
Marko Mlačnik Harald Mitchum

Ideja je gotovo odlična; napisati besedilo, na podlagi katerega je mogoče na odru soočiti Avtorja s ključnimi osebami iz njegovega življenja in junaki ene njegovih najbolj razpitenih dram obenem. Možnosti, ki se ponujajo ob takšnem lucidnem, retrospektivno podanem prepletu resničnosti in fikcije, je tudi kar nekaj. Matjaž Pograjc tako v besedilu kot na odru s svojo ekipo z duhovite distance parodično zlorablja biografske, socialnozgodovinske, psihološke in zlasti psihoanalitične strategije, s katerimi literarni zgodovinarji običajno pretresajo dela mojstrov tipa Tennessee Williams. [...] Uprizoritev, ki ji ne gre odrekati domiselnosti in izvirnosti.

PETRA POGOREVC, Dnevnik

Sončne pege Evalda Flisarja se lotevajo prepoznavnih avtohtonih potlačitev, takšnih, ki so jih sprožili predvsem bratomornost druge svetovne vojne, izdajstvo in konvertitstvo v njej, in kar se je nabralo, se je potem skozi leta kopičilo in povzročilo trzavičnost, nenormalnost in nesproščenost posameznikov. In celotne družbe. Oziroma, kot v Flisarjevi tragikomediji, družine, ki jo na božični večer obišče čuden Božiček, subjekt, za katerega se to sicer ne predvideva, a vendar ve vse o preteklosti. Božiček, neroda in začetnik za povrh, po statusu nekje med psihoanalitikom in metafizičnim poslancem, jih prepriča, da se morajo - če hočejo zapustiti prostor, ki se nenadoma selektivno propustno zapre - malo pomeniti.

MATEJ BOGATAJ, Delo

Flisar se v dramskem besedilu loteva tudi slovenske sprave, "dreza" v sedanjost, preteklost in tudi prihodnost slovenske družbe. V Sončnih pegah nastopa šest članov družine in Božiček, ki na božični večer vdre v svet zlaganega družinskega praznovanja kot senca zamolčanih dejanj, večdesetletnega prikrivanja, pretvarjanja in vsakovrstnih racionalizacij. Božiček ni nobena domislica, ki naj bi popestrila dogajanje in ustvarila pravljíčno ozračje, temveč skupinska vizija nezlaganega praznika, kakršnega si člani družine ne upajo praznovati, čeprav po tem hrepenijo.

Gospodarski vestnik

Sončne pege

Če bi popolnoma verjeli Evaldu Flisarju in njegovi drami Sončne pege, uprizorjeni v Mestnem gledališču ljubljanskem, je božič predvsem čas psihoterapije, s katero Božiček vsako leto znova poskuša ozdraviti rakasti sindrom tipično "zagovedne" slovenske družine. (...) Režiser Dušan Mlakar se je Sončnih peg lotil s tisto mero profesionalnosti, ki mu je omogočila formalno realizacijo, in ne izrazitega avtorskega vmešavanja v interpretacijo teksta, ključ za gledljivost, duhovnost in učinkovite vsebinske poudarke pa so seveda igralci, ki so tokrat dobro oddelali svojo nalogo.

ANDREJ JAKLIČ, Slovenske novice

MESTNO GLEDALIŠČE LJUBLJANSKO
EVALD FLISAR **SONČNE PEGE**

režija: **Dušan Mlakar**
dramaturgija: **Blaž Lukan**
lektura: **Rudenka Nabergoj**
scenografija: **Karin Košak Orlač**
kostumografija: **Alenka Bartl**
asistenca kostumografije: **Irena Čebular Ina**
glasba: **Urban Koder**

igrajo
Marko Simčič Matjaž
Ljerka Belak Vera, njegova žena
Evgen Čar Jožef, njen starejši sin
Milan Štefe Gregor, njen mlajši sin
Jožef Ropoša Tadej, Jožefov sin
Judita Zidar Judita, Tadejeva žena
Ivan Jezernik Božiček

Sončne pege so očitno ambiciozno besedilo, nastalo na osnovi enega trenutno najaktualnejših političnih konfliktov sprave. Dejanje, ki naj bi spravilo narod in omogočilo za kak luks svetlejšo prihodnost, besedilo aplicira na družino kot socialni atom družbe, za čas pa izbere, kaj drugega, božično večerjo, ko se stvari odpuščajo in pozabljajo ob spravljenem duhu, ki veje iz kuhinje in do v kotu stoječega drevesa.

ANJA GOLOB, Večer

Sončne pege so zgodba o medčloveških odnosih, strnjena v dogajanje na božični večer. Protagonistom igre je svetost večera zgolj maska za ohranjanje družbenih tradicij, ne pomeni pa jim pristnega srečanja in druženja. Vso to zlaganost prekine prihod Božička, osebe, ki predstavlja pristno hrepenenje po nečem boljšem, to pa močno vpliva na zbrane. Božiček namreč od vsakega zahteva, da se zazre v svojo preteklost, se z njo sooči in prizna svoje napake.

KLARA KRAPEŽ, Radio Slovenija

Na eni strani je Flisarjevo igro mogoče razumeti kot radikalno parodijo na hipokrizijo slovenske družbe, ki ji je status quo ljubši celo od preživetja, v obliki drame brez dejanja, na drugi pa se drama vendarle izdatno ukvarja z aktualističnimi temami, na primer, problemom sprave med belimi in rdečimi.

ALEŠ VAUPOTIČ, Razgledi

SPREMLJEVALNI PROGRAM

to

DRAMA SNG MARIBOR
ROKGRE **TO**

režija **Rene Maurin**
dramaturgija **Vili Ravnjak**
lektura **Lidija Simonič**
scenografija **Samo Lapajne**
kostumografija **Maja Djordjević**
glasba **Srečko Matijašič**

igrata
Davor Herga To
Bojan Marošević Albert

Naslovni junak z imenom To je nekdo, ki po izračunu iz besedila šteje trideset let, po obnašanju in redosledu misli pa lahko govorimo o otroku. K otroškemu odraslemu ali odraslemu otroku pride Albert Pozavna, akviziter Lomb Ibridanič. Srečanje dveh marginalcev, ki vsak zase živita v svetovih duševne bolezni in družbenega obrobja, je dramatik Rokgre zastavil komično. [...] Z miselnimi preobratni doseže, da zgodba izzveni lahko in očara s presenetljivostjo. [...] Predstava To bo s svojo neposrednostjo in neprikrito humornostjo zagotovo deležna velike gledalske pozornosti.

KATARINA KLANČNIK KOCUTAR, Radio Maribor

Kar se v uro in pol dolgi predstavi dogaja, se dogaja med retardiranim Tojem in Albertom, ki pride k Toju kot akviziter, nakar se izkaže, da je lopov, morda celo morilec. Ker mu To noče plačati knjig (hoče ga namreč zadržati, da bi se z njim igral in da bi "pregnal hudičke"), si Albert izmišlja nove in nove variante svoje resnice, ki bi Toju izvabile denar. Pametni gledalci kajpak kmalu ugotovimo, da je Albert velik lažnivec, malo dlje pa rabimo do odkritja, da si pravzaprav tudi To kar naprej izmišlja.

PETRA VIDALI, Večer

To je "ostanek" To-maža, večni otrok, nekakšna avtohtona živalca, ki prebiva v svojem slikovitem in samozadostnem gnezdu ali brlogu, kamor redno zahajajo samo more in prividi. To je zaostal v svetu otroških iger, ki ob navidezni "infantilnosti" z lucidno simboliko in neposrednostjo skrivajo v sebi tudi vsa zapletena "odrasla" razmerja. In To je otrok, ki mu - kakor menda otrokom nasploh - nihče ne verjame oz. ga nihče ne jemlje dovolj resno, čeprav je njegov svet nenavadno iskren, kljub nedolžnemu videzu pa celo okrutnejši od sveta odraslih. Svet Toja je podoben grozljivi izolaciji Ridleyjevega Disneyja Razparača, le da je uprizorjen v fabulativno preprostejši in dramsko manj konsekvantni formi. Njegov avtor (podpisuje se s psevdonimom Rokgre) je v dramo povezal serijo igrivih in bolj ali manj dramskih epizod, ki v na trenutke absurdno humornem, pa primarno liričnem in nepretencioznem kliničnem jeziku uprizarjajo "usodno" srečanje med regrediranim in izoliranim mladeničem ter vsiljivim in skrivnostnim akviziterjem alias "večkratnim serijskim morilcem" Albertom, zaključil pa jo je s pomenljivo, čeprav "indoktrinirano" in apriorno dramsko poanto: z "napadom" Tojevih fantomskih nočnih obiskovalcev ("hudičkov"), o katerih nenehno pripoveduje, nas hoče prepričati, da se v otroštvu skriva višja resnica in da je vsako nasilje nad njim vselej pravično kaznovano.

BLAŽ LUKAN, Delo

Petčlansko žirijo, ki bo podelila Grumovo nagrado za najboljše slovensko dramsko besedilo
in Grün-Filipičevo nagrado za dosežke v slovenski dramaturgiji, sestavljajo:

GRUMOVA NAGRADA IN GRÜN-FILIPičEVA NAGRADA

- ga. mag. **Tea Štoka**, literarna kritičarka
- g. **Pavel Lužan**, pisatelj
- g. **Niko Goršič**, igralec
- g. **Aleš Novak**, režiser
- g. **Matjaž Višnar**, igralec

Na javni razpis za podelitev **21. nagrade Slavka Gruma** za najboljše slovensko dramsko besedilo so prispela naslednja dramska besedila:

Milan Dekleva, Mojca Kranjc, Alja Predan **1821**

Anonimni avtor **Ela na otoku Kigani**

Evald Flisar **Enajsti planet**

Franjo Frančič **Kaj pa ljubezen**

Franjo Frančič **Manj kot nič**

Ervin Fritz **Gargameli prihaja ali Zgodba o uspehu**

Vesna Furlanič-Valentinčič **Nevidni človek**

Vesna Furlanič-Valentinčič **E Ja!**

Andrej Jaklič **Svinčnik piše s srcem**

Blaž Lukan **Mrtvi**

Andrej L. **Morje v avgustovskih nočeh**

Ana Marjanović **Naključno pametni**

Jasna Merc **Aladin**

Dušan Merc **Bela noč**

Vinko Möderndorfer **Limonada Slovenica**

Roald Dahl, Desa Muck **Matilda**

Tone Partljič **En dan resnice**

Tone Partljič **Čistilka Marija**

Gojmir Polajnar **Ubijaj, nimam te rad**

Matjaž Pikalo **Modri E**

Rokgre **To**

Andrej Rozman - Roza **Rigoleta**

William Shakespeare, Andrej Rozman - Roza **Sen kresne noči**

Nebojša Pop-Tasić **Tajni agent**

Ida Vapel **Pogledi**

Primož Vresnik **Preizkus znanja**

PRIJAVLJENA BESEDILA

ČETRTEK, 13. APRIL 2000

18.45 **prihod Grumovega nagrajenca** skozi mesto v PG Kranj

19.00 **odprtje 30. TSD in podelitev Grumove nagrade**

pokrovitelj dneva: Merkur d. d., Mesto Kranj

PETEK, 14. APRIL 2000

19:30 Matjaž Zupančič **Vladimir** / SNG Drama Ljubljana

pokrovitelj dneva: Lisca, d. d.

SOBOTA, 15. APRIL 2000, V SNG DRAMA LJUBLJANA

19:30 Anton Tomaž Linhart **Ta veseli dan ali Matiček se ženi** / SNG Drama Ljubljana

pokrovitelj dneva: Panadria, d. o. o.

NEDELJA, 16. APRIL 2000, V MESTNEM GLEDALIŠČU LJUBLJANSKEM

20:00 Milan Dekleva, Mojca Kranjc, Alja Predan **1821** / MGL

pokrovitelj dneva: SKB banka, d. d.

PROGRAM

PONEDELJEK, 17. APRIL 2000

19:30 Draga Potočnjak **Alisa, Alica** / SLG Celje

pokrovitelj dneva: Droga, d. d.

TOREK, 18. APRIL 2000

16:00 sestanek kolegija direktorjev slovenskih gledališč

17:00 okrogla miza **Nacionalna in občinske strategije razvoja gledališč**

19:30 več avtorjev **Kdo se boji Tennesseeja Williamsa?** / SMG Ljubljana

pokrovitelj dneva: Gorenjski glas, d. o. o.

SREDA, 19. APRIL 2000

16:00 Evald Flisar **Sončne pege** / MGL

ČETRTEK, 20. APRIL 2000

19:00 zaključna slovesnost in **podelitev velike nagrade** za najboljšo predstavo

19:30 Rokgre **To** / Drama SNG Maribor (spremljevalni program)

PREDSTAVE TSD V PG KRANJ

prostor 1 / 5. in 6. vrsta

2.300,00 SIT

prostor 2 / 3., 4., 7.-10. vrsta, balkon 1. vrsta

2.100,00 SIT

prostor 3 / 1., 2., 11., 12. vrsta, balkon 2.-4. vrsta

1.800,00 SIT

PREDSTAVE TSD ZA SREDNJO ŠOLO

prostor 1 / 5. in 6. vrsta

800,00 SIT

prostor 2 / 3., 4., 7.-10. vrsta, balkon 1. vrsta

800,00 SIT

prostor 3 / 1., 2., 11., 12. vrsta, balkon 2.-4. vrsta

800,00 SIT

PREDSTAVE TSD V SNG DRAMA LJUBLJANA IN MGL

prostor 1

2.300,00 SIT

prostor 2

2.100,00 SIT

CENIK 30. TSD

Za predstave v Ljubljani je organiziran **brezplačni avtobusni prevoz** izpred Hotela Creina, uro pred predstavo.

POPUSTI

10 % za študente in upokojene (ob predložitvi ustreznega dokumenta velja za eno vstopnico)

10 % za abonente PG (ob predložitvi abonmajske izkaznice velja za eno vstopnico)

10 % pri nakupu 10 vstopnic

100 % za študente AGRFT Ljubljana in člane ZDUS (ob predložitvi ustreznih dokumentov velja za eno vstopnico)

Vstopnice lahko rezervirate in kupite v gledališki blagajni **od ponedeljka do petka od 10. do 12. ure, ob sobotah od 9. ure do 10.30 in uro pred večerno predstavo.**

Telefonska številka blagajne: **(04) 2022681**

Rezervirane vstopnice za predstave v Ljubljani je treba prevzeti dan pred predstavo, na dan predstave bodo vstopnice naprodaj v Ljubljani.

izdajatelj **javni zavod Prešernovo gledališče Kranj**
odgovorni urednik **mag. Tomaž Kukovica, ravnatelj**
glavna urednica **Marinka Poštrak, vodja umetniškega oddelka**
koordinator programa **Robert Kavčič**
blagajna **(04) 20 22 681**
spletna stran **www.pgk-gledalisce.si**
elektronski naslov **presern-gled@s5.net**

grafično oblikovanje **studiobotas™**

TSD financirata

Mestna občina Kranj
Ministrstvo za kulturo RS

BILTEN 30. TEDNA SLOVENSKE DRAME

pokrovitelji TSD

Merkur, d. d.
Panadria, d. o. o.
Gorenjski glas, d. o. o.
Lisca, d. d.
SKB banka, d. d.
Droga, d. d.

 MERKUR®

PANADRIA

GORENJSKI GLAS

SKB BANKA D.D.

LISCA
FASHION

DROGA
PORTOROŽ

OSREDNJA KNJIŽNICA KOPERJ

00118 4

57/1999/2000

792(.497.4 Kranj)

190100580

8